

РЕШЕНИЕ

№ 3872

гр. София, 29.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 02.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **4642** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във връзка с чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба В. № 12330 от 22.06.2010 г. по описа на Административен съд – С. град и В. № 9400-2614 от 18.06.2010 г. по описа на И. А. по Р. и А., подадена от С. М. К., ЕГН *, живущ гр. С., кв. Л. В, Б.1. В. Г, .4, А. 71 чрез процесуалния си представител А. Ж. от САК със служебен адрес гр. С., жк. Л 2, Б. 239, В.1, .1, А.3 против Заповед № ЧР 96 от 07.06.2010 г. на директора на ИА “РА”, с която е прекратено служебното му правоотношение поради наличието на обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения поради липса на изискването за заемане на длъжността образование и професионален опит в съответната област.

Жалбоподателят сочи, че обжалваният от него административен акт е немотивиран, незаконосъобразен, издаден в нарушение на процесуалния и материалния закон. В хода на съдебното производство се явява лично и с процесуалния си представител А. Ж., който поддържа жалбата и предлага по съображения изложени в нея да се отмени оспорената заповед. Претендира сторените разноски по делото.

Ответникът – И. директора на И. А. “Р. и А.”, редовно призован не се явява, не се представлява в съдебното производство и не ангажира становище по спора.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят С. М. К. към 07.06.2010 г. е заемал длъжността Д. дирекция “Правно-административно обслужване и човешки ресурси”. Със заповед № ЧР 95 от същата дата е преназначен на основание чл. 82, ал.1 от ЗДСл на длъжността Д. Дирекция “Правно – административно обслужване, обществени поръчки, човешки ресурси и протокол” с ранг I м., длъжностно ниво от ЕКДА А5. На същата дата е издадена и обжалваната Заповед № ЧР 96, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 107, ал.1, т.5 от ЗДСл. И двете заповеди от 07.06.2010 г. са връчени на жалбоподателя на 08.06.2010 г. в 09,10 часа при отказ в присъствието на свистелите В И и С С.

С Постановление на Министерски съвет № 95 от 18.05.2010 г. е приет нов Устройствен правилник на Изпълнителната А. по Р. и А., обнародван на 01.06.2010 г. и влязъл в сила на 07.06.2010 г. С него са прецизирани функциите и компетентностите на агенцията с цел оптимизиране на дейностите и укрепване на административния капацитет. С новия правилник е преименувана действащата дирекция “Правно-административно обслужване и човешки ресурси” на Дирекция “Правно – административно обслужване, обществени поръчки, човешки ресурси и протокол”.

Видно от съпоставката на съдържанието на представените длъжностни разписания – старото действало до 06.06.2010 г. включително и новото от 07.06.2010 г. заеманата длъжност от жалбоподателя съществува и отговаря на предвижданията на Устройствения правилник. Представени са съответните длъжностни разписания, от които е видно, че към 14.06.2010 г. длъжността, която е заемана от жалбоподателя и от която е уволнен е заета от Д Крачало, изпълняваща преди това длъжността “главен юрисконсулт”.

Безспорно установено по делото е, че С. М. К. има завършено висше образование, видно от Диплома № 000550, Серия К, издадена през 1994 г. от ВВОВУ “Васил Л.”, гр. Долна Митрополия с призната военна квалификация “офицер от гранични войски – военен инженер по експлоатация на АТТ” и гражданска специалност “ДВИГАТЕЛИ С ВЪТРЕШНО ГОРЕНЕ”.

По делото е прието копие от личното служебно досие на служителя, длъжностното и поименно длъжностно разписание от 03.06.2010 г.; длъжностно разписание от 07.06.2010 г. и поименно длъжностно разписание от 14.06.2010 г.; длъжностна характеристика на длъжността заемана от жалбоподателя според стария и новия Устройствен правилник.

При така установената фактическа обстановка Административен съд – С. град направи следните правно изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата си

на 08.07.2010 г., като жалбата до Административен съд – С. град е подадена чрез административния орган, където е заведена с В. № 9400-2614 от 18.06.2010 г. по описа на ИА “РА”. При тази фактическа обстановка, настоящия съдебен състав приема, че жалбата е подадена в предвидения 14 – дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основание по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно – производствените правила и материално – правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – директора на ИА “РА”. Съгласно чл. 108, ал.1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Жалбоподателят е назначен на длъжност по служебно правоотношение със заповед на директора на ИА “РА”. Следователно, по силата на визираната правна норма директорът на ИА “РА” в качеството му на орган по назначаването е компетентен да прекратява служебното правоотношение на държавните служители в ръководеното от него ведомство. Компетентността на директора на ИА “Р. и А.” произтича пряко и от разпоредбата на чл. 5, т. 16 от Устройствения правилник на И. А. по Р. и А., където е записано, че упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители.

Видно от съдържанието на обжалвания административен акт, неговата мотивационна част възпроизвежда частично предвижданията на чл.4 и чл. 5 от представената длъжностна характеристика за длъжността Д. на дирекция “Правно – административно обслужване, обществени поръчки, човешки ресурси и протокол” Сравнени тези изисквания с посочените в чл. 4 и чл. 5 от длъжностната характеристика за длъжността “Д.” в Дирекция “Правно – административно обслужване и човешки ресурси”. Налице е промяна в изискванията за заеманата длъжност, посочени в чл. 10, именно предвидено е наличието на висше юридическо образование с придобита правоспособност и образователно – квалификационна степен – магистър в професионалната област “Право” с 6 годишен професионален опит. Докато в предходната длъжностна характеристика изискванията са наличието на висше образование, степен магистър и шестгодишен професионален опит. Следователно може да се направи извода, че не е налице обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения от страна на К. - липсват данни за нормативна или друга по характер фактическа промяна, която да е извън волята на страните и която да е довела до наложително изменение на обстоятелствата, а оттам и на задълженията, заложиени за изпълнение на процесната длъжност.

Това е така, тъй като няма легално определение в ЗДСл на термина "обективна невъзможност", прието като материалноправна предпоставка за издаване на административния акт, поради което съдържанието на понятието се определя за всеки конкретен случай. Основните изисквания към всяка длъжност в администрацията се определят със закон, по силата на чл. 14, ал. 2, във връзка с ал. 1 от Закона за администрацията. Минимално необходимите изисквания за заемане на длъжността се отразяват в длъжностното разписание, а с устройствения правилник на съответната администрация предвид разпоредбата на чл. 14, ал. 3 от Закона за администрацията могат да се определят и допълнителни изисквания. Длъжностната характеристика има вторично значение и с нея се извършва подробно описание на функциите, задачите и задълженията, присъщи на длъжностите, каквито са изброени в длъжностното разписание и в нея могат само да бъдат възпроизведени нормативно установените изисквания, както и да залегнат специфични такива за конкретната длъжност, въведени по преценка на органа по назначаването, ако това се налага в интерес на службата. Този извод следва от разпоредбата на чл. 2 от Наредбата за единния класификатор на длъжностите в администрацията, която съдържа дефиниция на понятието "длъжност" и указва съдържанието на длъжностната характеристика. Т. е. евентуално възникнало впоследствие несъответствие с изискванията за заемане на длъжността не обосновава обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения по смисъла на горепосочената разпоредба. В хипотезата на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл се изисква нова фактическа обстановка, която да стои извън волята на административния орган. Обективната невъзможност следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не е съдействала в една или друга степен. Фактът на въведените специфични изисквания за длъжността "Д." на дирекция не стои извън волята на органа, напротив - това е извършено по изрично волеизявление, обективизирано в длъжностната характеристика. Ето защо, всички наведени от касатора доводи за необходимост и задължителност в промяната на длъжностната характеристика, изведени от задължителното прилагане на правото на общността, са ирелевантни за съда при преценката на законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт. В съответствие с изложеното касационната инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, че Съдебният контрол се свежда до проверка законосъобразността на заповедта в рамките на посоченото от издателя на административния акт основание.

По тези съображения настоящия съдебен състав намира, че жалбата на С. М. К. следва да бъде уважена като основателна и бъде отменена оспорената заповед като незаконосъобразна..

С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане, на основание чл. 143 от АПК и чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да му заплати на бюджета на юридическото

лице, което представлява сумата в размер на 310 (триста и десет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса по делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 2 от АПК, Административен съд – С. град, I отделение, 8 – ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на С. М. К., ЕГН *, живущ гр. С., кв. Л. В, Б.1. В. Г, .4, А. 71 изцяло Заповед № ЧР 96 от 07.06.2010 г. на директора на ИА “РА”, с която е прекратено служебното му правоотношение поради наличието на обективна невъзможност да изпълнява служебните си задължения поради липса на изискването за заемане на длъжността образование и професионален опит в съответната област.

ОСЪЖДА директора на И. А. по Р. и А. да заплати от бюджета на представлявания от него административен орган на С. М. К., ЕГН *, живущ гр. С., кв. Л. В, Б.1. В. Г, .4, А. 71 сумата в размер на 310 (триста и десет) лева, представляваща адвокатско възнаграждение и сторени деловодни разноски..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: